

Proiect “VioGen – RoJust” –

acțiune strategică în scopul implementării efective a standardelor Consiliului Europei privind drepturile omului.

Proiectul VioGen - RoJust vizează îmbunătățirea măsurilor de protecție împotriva violenței domestice și a violenței de gen prin consolidarea capacității autorităților române de asigurare a implementării adecvate a cadrului legislativ privind protecția și nediscriminarea victimelor.

În vederea creșterii accesului specialiștilor la informații relevante în materia violenței domestice și a violenței de gen au fost traduse mai multe hotărâri reprezentative ale Curții Europene a Drepturilor Omului. Traducerea fiecărei hotărâri reprezintă o selecție a paragrafelor relevante privind faptele, încadrarea juridică a acestora, raționamentul CEDO și soluția pronunțată. Versiunile oficiale ale hotărârilor, în limbile în care au fost redactate pot fi consultate pe pagina de internet a CEDO: <https://hudoc.echr.coe.int/>.

Proiectul “VioGen - RoJust” este implementat de Agenția Națională pentru Egalitatea de Șanse între Femei și Bărbați, în calitate de Promotor al proiectului, în parteneriat cu: Centrul FILIA, Asociația TRANSCENA, Asociația ANAIS și Asociația GRADO. Proiectul beneficiază de un grant în valoare de aproximativ 732 de mii de euro oferit de Islanda, Liechtenstein și Norvegia prin Granturile SEE în cadrul Programului Dezvoltare Locală, administrat de Fondul Român de Dezvoltare Socială.

Conținutul acestui document nu reprezintă în mod necesar poziția oficială a Granturilor SEE.

Lucrăm împreună pentru o Europă verde, competitivă și incluzivă.

Pentru informații suplimentare despre proiect, vă rugăm să accesați www.eegrants.ro și www.frds.ro.

Promotor proiect:

AGENȚIA NAȚIONALĂ
PENTRU EGALITATEA DE ȘANSE
ÎNȚRE FEMEI ȘI BĂRBAȚI

Parteneri proiect:

Traducere realizată de Asociația GRADO
Traducător: Simona-Teodora Săsărman

CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI

SECȚIA ÎNTÂI

CAUZA MALAGIĆ ÎMPOTRIVA CROAȚIEI

(Cererea nr. 29417/17)

HOTĂRÂRE

Art. 8 • Obligații pozitive • Viața privată • Măsuri adecvate luate în momente adecvate pentru a proteja integritatea fizică a reclamantei, ținând seama în mod corespunzător de caracterul recurent al violenței domestice din partea fostului ei soț • Decizia instanțelor interne de a ridica ordinul de restricție în vigoare de peste trei ani nepotrivită sau vădit disproporționată în circumstanțele date • Existența unui cadru legal care să permită solicitantei să se plângă de violență în familie și să solicite protecția autorităților

STRASBOURG

17 noiembrie 2022

DEFINITIVA

03.04.2023

Această hotărâre a devenit definitivă în temeiul articolului 44 § 2 din Convenție. Poate fi supusă revizuirii editoriale.

În cauza Malagić împotriva Croației,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția I), într-o cameră compusă din:

Péter Paczolay, președinte,

Krzysztof Wojtyczek,

Alena Poláčková,

Raffaele Sabato,

Lorraine Schembri Orland,

Ioannis Ktistakis,

Davor Derenčinović, judecători,

și Liv Tigerstedt, grefier adjunct al secțiunii,

Având în vedere:

cererea (nr. 29417/17) îndreptată împotriva Republicii Croația prin care un resortisant al acestui stat, doamna Lenka Malagić a sesizat la data de 6 aprilie 2017 Curtea în temeiul articolului 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („Convenția”);

decizia de a comunica cererea guvernului croat („Guvernul”);

observațiile părților;

După ce au deliberat în camera de consiliu la 30 noiembrie 2021, 29 martie 2022 și 4 octombrie 2022,

Pronunță următoarea hotărâre, care a fost adoptată la ultima dată menționată:

INTRODUCERE

1. Cauza se referă la plângerile reclamantei în temeiul articolelor 2, 3 și 8 din Convenție, potrivit cărora autoritățile naționale nu i-au protejat integritatea fizică, deoarece au încetat măsurile preventive impuse fostului ei soț violent, iar reclamanta nu a avut nicio posibilitate de a contesta decizia în fața instanțelor interne.

FAPTELE

2. Reclamanta s-a născut în 1985 și locuiește în Marčana. Ea a fost reprezentată de domnul G. Marjanović, avocat care practică dreptul în Rijeka.

3. Guvernul a fost reprezentat de agentul său, doamna Š. Stažnik.

4. Faptele cauzei, așa cum au fost prezentate de părți, pot fi rezumate după cum urmează:

A. Contextul cazului

5. În 2008 reclamanta s-a căsătorit cu N.M., ofițer de poliție, și au avut doi copii, născuți în aprilie 2008, respectiv decembrie 2009.

6. La 8 iulie 2014, Tribunalul Municipal din Pula („Općinski sud u Puli”) a dizolvat căsătoria dintre reclamantă și N.M.

B. Plângeri penale

7. La 2 noiembrie 2012, reclamanta a sunat la poliție, afirmând că N.M. o abuza verbal. În urma unei intervenții a poliției și a interviurilor cu un număr de martori, la 4 martie 2013, Tribunalul pentru infracțiuni minore din Pula („Prekršajni sud u Puli”) i-a considerat atât pe reclamantă, cât și pe soțul ei, vinovați de violență domestică.

8. Între timp, la 25 noiembrie 2012, reclamanta și N.M. au depus fiecare o plângere penală împotriva celuilalt. Reclamanta l-a raportat pe N.M. pentru comportament amenințator și vătămare corporală. Poliția a intervievat reclamanta și a întrebat-o dacă dorește cazare într-un adăpost pentru victime ale violenței domestice, la care ea a răspuns că nu se teme de soțul ei, pentru că acesta nu își adusese arma de serviciu acasă și nu o amenințase că o va ucide.

9. La 13 ianuarie 2013, reclamanta a depus o altă plângere penală împotriva lui N.M., acuzându-l că a amenințat-o cu moartea. Poliția l-a audiat pe N.M. și, potrivit Guvernului, la cererea reclamantei a dispus o măsură preventivă (mjera opreza) care îi interzicea să se apropie de reclamantă și de copiii lor pe o perioadă de opt zile.

10. La 3 aprilie 2013, reclamanta a făcut o declarație detaliată în fața Procuraturii Municipale din Pula („Općinsko državno odvjetništvo u Puli”), în care a explicat că N.M. o bătuse continuu și o forțase să întrețină relații sexuale, inclusiv îi introdusese obiecte străine în vagin. Ea a mai precizat că N.M. o amenințase că îi va lua copiii sau că o va ucide dacă îl va denunța la poliție, pentru că nu voia să-și piardă locul de muncă. Procuratura Statului a transmis poliției declarația sa, subliniind că aceasta conține acuzații grave potrivit cărora ar fi fost comise o serie de fapte penale care urmau să fie urmărite din oficiu, inclusiv violență în familie, amenințări și vătămare corporală. În consecință, poliția a primit ordin să efectueze cercetări suplimentare ca să stabilească dacă fuseseră comise alte infracțiuni împotriva reclamantei.

11. În aceeași zi, N.M. a fost arestat și reținut în arest preventiv.

12. La 10 aprilie 2013, reclamanta a făcut o declarație în fața Procuraturii Regionale din Pula („Županijsko državno odvjetništvo u Puli”), explicând în detaliu că N.M. o bătuse și abuzase sexual de ea și că trebuia să-i satisfacă dorințele sexuale pentru ca el să-i dea bani pentru benzină, mâncare și alte cheltuieli. Reclamanta a adăugat că nu a povestit nimănui despre violuri pentru că îi era și rușine și frică de N.M.

13. La 28 iunie 2013, Procuratura Regională din Pula a dispus începerea unei anchete împotriva lui N.M., în legătură cu infracțiunile de proferare de amenințări, vătămare corporală gravă, neglijarea unui copil, obstrucționarea obținerii de probe, privarea ilegală de libertate și o infracțiune prelungită de viol. Autoritățile l-au audiat pe N.M. și mai mulți martori, i-au percheziționat reședința și locul de muncă, telefonul mobil și laptopul și au obținut o serie de opinii ale unor experți. În opinia din 22 aprilie 2013 a unui expert psihiatru și psiholog, N.M. nu suferea de nicio problemă psihiatrică sau psihologică.

14. La 29 iulie 2013, Procuratura Regională din Pula a emis un rechizitoriu împotriva lui N.M. pentru infracțiuni de proferare de amenințări (inclusiv cu folosirea armei de foc), obstrucționarea obținerii de probe, neglijarea unui copil, privare ilegală de libertate și viol.

15. La audierea din 12 martie 2014, Tribunalul Pula l-a eliberat din detenție pe N.M. și i-a impus măsuri preventive („mijere opreza”) sub forma unui ordin de restricție în temeiul articolului 98 din Codul de procedură penală, interzicându-i să se apropie de reclamantă pe o rază mai mică de 50 de metri, să inițieze sau mențină legătura direct sau indirect cu aceasta și să se apropie de reședința ei pe o rază mai mică de 1 kilometru. Respectarea măsurii menționate a fost verificată de instanță în mod regulat.

16. La 20 martie 2014, reclamanta a sunat la poliție pentru ca să raporteze că soțul ei „s-ar putea să nu respecte ordinul de restricție”, pe baza informațiilor pe care le auzise de la copilul lor. Poliția a făcut o notă oficială și i-a cerut reclamantei să raporteze direct ofițerului de poliție însărcinat cu supravegherea ordinului de restricție orice ar fi speriat-o sau ar fi făcut-o să nu se simtă în siguranță.

17. La 4 aprilie 2014, reclamanta a chemat poliția susținând că „în patru nopți consecutive cineva a răsturnat o roabă cu lemne pe terasa ei”, și credea că fusese N.M., „care încerca să-i transmită un mesaj că era în apropiere”. Ea a susținut că îi era din nou frică și credea că N.M. încerca să o intimideze înainte de proces.

18. La 12 aprilie 2014, reclamanta l-a sunat pe șeful secției de poliție pentru delincvența juvenilă și a raportat că N.M. îi refuza contactul telefonic cu copiii săi, care locuiau cu el.

19. La 12 decembrie 2014, în cadrul unei proceduri disciplinare împotriva sa, N.M. a fost găsit nevinovat de comportament neadecvat în cadrul și în afara serviciului, pentru comportament presupus violent față de reclamantă.

20. În cadrul ședinței desfășurate la 30 aprilie 2015, a fost citită o opinie de expertiză psihologică și psihiatrică referitoare la reclamantă. Acesta preciza că reclamanta nu suferea de nicio dizabilitate mintală sau de dependență. Cu toate acestea, ea suferea de tulburare de stres posttraumatic și tulburare de personalitate ca urmare a abuzurilor anterioare.

21. La 1 octombrie 2015 a fost citită o altă expertiză psihologică și psihiatrică referitoare la reclamantă. Acesta preciza că reclamanta nu suferea de nicio dizabilitate mintală sau stres post-traumatic, că era capabilă să dea declarații în fața instanței și că avea trăsături de personalitate tipice unei persoane narcisiste, histrionice și disociale.

22. La 4 decembrie 2015, reclamanta a sunat la poliție susținând că soțul ei o hărțuia din nou. Ea a declarat în mod explicit că îi era frică pentru viața ei și că frânele și ambreiajul mașinii ei nu funcționaseră în patru ocazii.

23. La 10 decembrie 2015, poliția a efectuat un interviu informal cu reclamanta, care a reiterat că N.M. o hărțuise și provocase recent și că dorea ca acest comportament să înceteze.

24. La 14 decembrie 2015, poliția a efectuat un interviu neoficial cu un angajat al centrului local de asistență socială, care a declarat că la 5 noiembrie 2015 N.M. venise să facă o plângere împotriva reclamantei deoarece nu le permisesse copiilor să iasă cu el când aceasta avea dreptul să îi contacteze.

25. La 4 ianuarie 2016, poliția a dispus o anchetă cu privire la plângerea reclamantei conform căreia soțul ei o hărțuia. Cercetările au arătat că nu s-a stabilit că N.M. ar fi încălcat ordinul de restricție care i-a fost impus și că acesta se comporta adecvat față de copii. Conduita semnalată nu constituia astfel o faptă penală care trebuia urmărită din oficiu sau la propunerea victimei. Reclamanta a fost informată cu privire la această concluzie printr-o scrisoare a Procuraturii Statului din 9 februarie 2016.

26. La 14 martie 2016, Tribunalul din Pula a prelungit în continuare măsura preventivă împotriva lui N.M. (a se vedea paragraful 15 de mai sus). Hotărârea s-a bazat pe numărul și gravitatea infracțiunilor de care fusese acuzat, modul de săvârșire a acestora, inclusiv folosirea armelor de foc, durata perioadei de incriminare și hotărârea ulterioară de care a dat dovadă în comportamentul său ilegal față de reclamantă. Instanța a mai subliniat că N.M. ar fi amenințat viața reclamantei chiar și după încheierea căsătoriei lor, cerându-i acesteia să-și retragă plângerea penală și reiterând că nimeni nu i-ar fi crezut acuzațiile, deoarece el era ofițer de poliție.

27. N.M. a făcut recurs susținând că probele prezentate până în acel moment, inclusiv rapoartele psihiatrice ale reclamantei, nu indicau o îndoială rezonabilă împotriva sa.

28. La 8 aprilie 2016, Curtea Supremă a respins recursul formulat de N.M. împotriva deciziei de mai sus, considerând că toate împrejurările cauzei indicau un pericol real și imediat ca N.M. să repete infracțiunile, ceea ce justifică menținerea ordinului de restricție împotriva sa. S-a subliniat că aplicarea măsurilor preventive necesită un grad diferit de îndoială întemeiată, care fusese confirmat de rechizitoriu, în timp ce instanțele au fost împiedicate să aprecieze în continuare faptele sau răspunderea penală a învinutului.

29. La 28 iunie 2016, Tribunalul din Pula a primit un al treilea raport de expertiză psihiatrică și psihologică emis de Spitalul de Psihiatrie din Rab cu privire la reclamantă. Raportul preciza că reclamanta, care fusese abuzată de tatăl ei când era mică, nu suferea de nicio dizabilitate mintală, ci suferea de o formă de tulburare mixtă de personalitate de tip antisocial și histrionic.

30. În ședința din 8 iulie 2016, procurorul statului a propus prelungirea în continuare a măsurii preventive, în timp ce avocatul lui N.M. a susținut că acuzatul și reclamanta nu mai conviețuiau de mult timp, că N.M. nu era violent și că suspiciunea întemeiată împotriva lui se schimbase semnificativ. Reclamanta, în calitate de victimă, nu a fost nici citată, nici reprezentată la acea ședință. Tribunalul Pula a încetat ordinul de restricție impus lui N.M. cu următoarea motivare:

„... ținând cont de timpul petrecut de N.M. în detenție investigativă,... adică de la 3 aprilie 2013 până la 12 martie 2014, precum și de faptul că ordinul de restricție a fost pus în aplicare de la 12 martie 2014... și a fost ultima dată prelungit printr-o hotărâre din 14 martie 2016, adică fusese aplicat de peste doi ani, perioadă în care [N.M.] nu a [încălcat ordinul menționat], având în vedere toate cele de mai sus..., se consideră că nu mai este nevoie să se aplice [măsurile de restricție]...”

31. Împotriva acestei decizii, reclamanta a înaintat un recurs, care a fost declarat inadmisibil de Tribunalul din Pula la 21 iulie 2016, pe motiv că victima unei infracțiuni nu avea drept la recurs împotriva unei decizii de încetare a măsurilor preventive. Această decizie a fost menținută de Curtea Supremă („Vrhovni sud Republike Hrvatske”) la 13 septembrie 2016.

32. Plângerea constituțională ulterioară a reclamantei a fost declarată inadmisibilă la 30 noiembrie 2016 pe motiv că decizia atacată nu era un act individual supus controlului constituțional.

33. Între 4 decembrie 2015 și 22 martie 2019, reclamanta a depus mai multe plângeri penale împotriva lui N.M. pentru amenințare, abuz asupra copiilor și hărțuire. Toate aceste plângeri au fost respinse ca nefondate.

34. Printr-o hotărâre din 14 mai 2019, N.M. a fost achitat de toate acuzațiile (a se vedea paragraful 14 de mai sus). Bazându-se pe declarații date de numeroși martori și expertize obținute în cauză, instanța a oferit o motivare detaliată a faptului că nu l-a găsit vinovat pe N.M. de niciuna dintre acuzații.

35. În recursul procurorului statului, la 17 septembrie 2020, Curtea Supremă a respins acuzația referitoare la privarea ilegală de libertatea, pe motiv că fusese prescrisă. De asemenea, a menținut achitarea lui N.M. cu privire la acuzațiile rămase, concluzionând că nu existaseră suficiente probe care să arate că acesta comisese acte de violență domestică sau abuz împotriva reclamantei sau a copiilor lor.

CADRUL LEGAL RELEVANT

I. DREPT ȘI MATERIALE INTERNE

(...)

II. LEGEA UNIUNII EUROPENE

(...)

III. DREPT INTERNAȚIONAL

(...)

LEGEA

I. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 8 DIN CONVENȚIE

36. Reclamanta s-a plâns că instanțele naționale nu i-au protejat integritatea fizică, prin încetarea ordinului de restricție impus lui N.M., fără a evalua dacă acesta mai reprezenta un pericol pentru ea și pentru copiii lor. Ea s-a bazat pe articolele 2, 3 și 8 din Convenție. Curtea, fiind suverana caracterizării juridice a faptelor cauzei (a se vedea *Radomilja și alții împotriva Croației* [GC], nr. 37685/10 și 22768/12, § 114, 20 martie 2018), consideră că această cauză rămâne să fie examinată în temeiul articolului 8 din Convenție (a se vedea *A. împotriva Croației*, nr. 55164/08, § 57, 14 octombrie 2010), care are următorul cuprins:

„1. Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie...”

A. Admisibilitate

(...)

37. Curtea observă că această plângere nu este în mod vădit nefondată și nu este inadmisibilă din niciunul din motivele enumerate în articolul 35 din Convenție. Prin urmare, trebuie declarată admisibilă.

B. Cu privire la fond

1. Argumentele părților

(a) Reclamanta

38. Reclamanta a susținut că integritatea ei fizică a fost pusă în pericol prin încetarea ordinului de restricție împotriva soțului ei violent înainte de încheierea procesului penal împotriva acestuia. I s-a refuzat o cale de atac efectivă împotriva deciziei de încetare a ordinului de restricție emis cu privire la N.M., pentru a preveni săvârșirea repetată a infracțiunilor împotriva ei, într-o situație în care procurorul competent nu a formulat recurs împotriva acestei decizii, deși avea dreptul legal

să o facă. Reclamanta nu ar fi trebuit să fie lipsită de dreptul său de a se asigura de reexaminarea unei decizii care era hotărâtoare pentru siguranța ei personală doar datorită faptului că organismul autorizat nu a acționat în conformitate cu principiul protecției siguranței și drepturilor victimei.

39. Reclamanta a susținut că a fost victima a multiple violuri, violențe, amenințări și a privării ilegale de libertate, într-o manieră deosebit de crudă și umilitoare pentru o perioadă lungă de timp. N.M. o amenințase cu moartea în cazul în care nu și-ar fi retras plângerea penală împotriva lui. Fiind ofițer de poliție, folosise și diverse măsuri pentru a evita urmărirea penală. Toate cele de mai sus au indicat pericolul de recidivă care nu se schimbase de la ultima prelungire a măsurilor preventive și a cărui existență instanța ar fi trebuit să o examineze atunci când a decis prelungirea acestei măsuri.

40. În sfârșit, reclamanta a susținut că decizia de încetare a măsurii preventive a fost contrară legii Uniunii Europene care protejează drepturile, sprijinul și protecția victimelor infracțiunilor, potrivit căreia statele membre trebuie să asigure disponibilitatea măsurilor de protecție a victimelor și a membrilor familiilor lor de pericolul victimizării secundare și repetate, intimidării și represaliilor.

(b) Guvernul

41. Guvernul a susținut că autoritățile competente și-au îndeplinit obligațiile pozitive în temeiul Convenției, reacționând prompt și profesional la fiecare plângere de comportament violent și amenințări la adresa reclamantei. Poliția luase cazul în mod deosebit în serios, ținând cont de faptul că N.M. era polițist. N.M. fusese reținut inițial pentru o perioadă de unsprezece luni, iar ulterior fusese supus măsurilor preventive corespunzătoare pentru o perioadă de doi ani și jumătate. Aceste măsuri fuseseră pe deplin monitorizate de poliție și în niciun moment nu se constatare că ar fi fost încălcate. În concluzie, integritatea fizică a reclamantei a fost protejată prin măsurile dispuse de autoritățile naționale competente pentru o perioadă de aproape patru ani.

42. Guvernul a mai subliniat că autoritățile nu pot fi considerate răspunzătoare pentru faptul că reclamanta a respins unele dintre măsurile care i-au fost oferite (cum ar fi cazarea la adăpost) sau pentru faptul că ulterior -ași revizuit declarația cu privire la anumite evenimente în fața instanței competente. Nici nu s-a putut concluziona că măsurile puse în aplicare de autoritățile competente au fost ineficiente, întrucât N.M. încetase presupusul său comportament violent împotriva reclamantei de îndată ce aceasta depusese prima plângere penală. După încetarea ordinului de restricție emis împotriva lui N.M., niciun fapt nu a sugerat că vreunul dintre drepturile reclamantei ar fi fost pus în pericol sau că N.M. ar fi reprezentat o amenințare la adresa siguranței sau vieții ei.

2. Motivarea Curții

(a) Principii generale

43. Curtea a susținut deja, în diverse contexte, că noțiunea de viață privată în sensul articolului 8 din Convenție include integritatea fizică și psihică a unei persoane (a se vedea, de exemplu, *A și B c. Croației*, nr. 7144). /15, § 106, 20 iunie 2019).

44. Curtea a constatat că obligațiile pozitive ale statelor – în unele cazuri în temeiul articolelor 2 sau 3 și în alte cazuri în temeiul articolului 8 luat singur sau coroborat cu articolul 3 din Convenție – cuprind: (a) obligația de a stabili și aplica în practică un cadru legal adecvat care să ofere protecție împotriva violenței din partea persoanelor private; (b) obligația de a lua măsuri rezonabile pentru a preveni un risc real și imediat de violență recurentă despre care autoritățile știau sau ar fi trebuit să știe și (c) obligația de a efectua o investigație efectivă a actelor de violență (a se vedea, cel mai recent, *X și alții împotriva Bulgariei* [GC], nr.22457/16, § 178, 2 februarie 2021, *Kurt împotriva Austriei* [GC], nr.62903/15, § 164, 15 iunie 2021 și de asemenea *Volodina împotriva Rusiei* (nr. 2), nr. 40419/19, § 49, 14 septembrie 2021, și cauzele citate în aceasta).

45. Curtea a subliniat, de asemenea, în numeroase ocazii, că statele au obligația pozitivă de a stabili și aplica efectiv un sistem de pedepsire a tuturor formelor de violență domestică și de a oferi suficiente garanții pentru victime (a se vedea *Opuz împotriva Turciei*, nr. 33401/02, § 145, CEDO 2009, și *Bălșan împotriva României*, nr.49645/09, § 57, 23 mai 2017). În materialul internațional relevant exista o înțelegere comună conform căreia era necesară asigurarea măsurilor legale și de altă natură cuprinzătoare care să ofere victimelor violenței domestice protecție și garanții efective (a se vedea *Kurt*, citat mai sus, § 161, cu referințe suplimentare).

46. În contextul dreptului la viață, Curtea a reținut că autoritățile trebuie să stabilească dacă există un risc real și imediat pentru viața uneia sau mai multor victime identificate ale violenței domestice, prin realizarea unei evaluări autonome, proactive și cuprinzătoare a riscului, ținând seama în mod corespunzător de contextul particular al violenței domestice (a se vedea *Kurt*, citată mai sus, § 190). Într-o astfel de situație, mai mult decât orice trebuie luată în considerare reparația episoadelor succesive de violență în cadrul unității familiale (a se vedea *Kurt*, citată mai sus, § 164, cu referințe suplimentare).

47. Prin urmare, Curtea trebuie să se convingă că, dintr-un punct de vedere general, cadrul juridic intern este adecvat ca să ofere protecție împotriva actelor de violență ale persoanelor private în fiecare caz particular. Cu alte cuvinte, setul de instrumente de măsuri legale și operaționale disponibile trebuie să ofere autorităților implicate o serie de măsuri suficiente din care să aleagă, care sunt adecvate și proporționale cu nivelul de risc care a fost evaluat în circumstanțele cauzei (ibid., § 179).

(b) Aplicarea principiilor generale în cazul de față

48. De la bun început, Curtea consideră că împrejurările prezentei cauze, în special amenințarea la adresa bunăstării fizice și psihice a reclamantei, precum și vulnerabilitatea acesteia ca presupusă victimă a violenței domestice, inclusiv a violului, plasează situația acestui caz în cadrul noțiunii de viață privată protejată în temeiul articolului 8 din Convenție (a se vedea *Hajduová împotriva*

Slovaciei, nr. 2660/03, § 49, 30 noiembrie 2010; *A împotriva Croației*, citată mai sus, § 58; *B. împotriva Republicii al Moldovei*, nr.61382/09, § 71, 16 iulie 2013 și *Bevacqua și S. împotriva Bulgariei*, nr.71127/01, § 79, 12 iunie 2008).

49. Sarcina Curții în prezenta cauză nu este aceea să se substituie autorităților naționale competente în stabilirea celor mai adecvate metode de protejare a persoanelor împotriva atacurilor la adresa integrității lor personale, ci mai degrabă de a revizui în temeiul Convenției deciziile pe care aceste autorități le-au luat în exercitarea atribuțiilor lor. Prin urmare, Curtea va examina, așa cum a procedat într-o serie de cazuri de violență domestică, dacă autoritățile naționale, în special instanțele, în decursul soluționării cauzei reclamantei, și-au încălcat obligația pozitivă în temeiul articolului 8 din Convenție (a se vedea *Hajduová*, citată mai sus), §§ 46-47; *Sandra Janković împotriva Croației*, nr. 38478/05, § 46, 5 martie 2009 și *B. împotriva Republicii Moldova*, citată mai sus, § 73).

50. Legea penală în vigoare la momentul relevant în Croația pedepsea amenințarea, violul, abuzul asupra unui copil și obstrucționarea obținerii de probe. Pentru unele dintre aceste infracțiuni, cum ar fi proferarea de amenințări, prevedea, de asemenea, o pedeapsă mai aspră dacă era comisă împotriva unor persoane apropiate, cum ar fi membrii familiei. În astfel de cazuri, cercetările penale urmau să fie deschise din oficiu de autorități. În plus, Legea privind protecția împotriva violenței în familie conținea reglementări suplimentare pentru a asigura un minim de protecție pentru victimele violenței domestice. Prin urmare, Curtea consideră că reclamanta a avut la dispoziție un cadru legal care îi permitea să se plângă de violență în familie și să solicite protecția autorităților (a se vedea *Ž.B. împotriva Croației*, nr. 47666/13, § 58, 11 iulie 2017).

51. Curtea va examina acum dacă respectarea de către autoritățile interne a normelor procedurale relevante, precum și modul în care au fost implementate mecanismele de drept penal în prezenta cauză, au fost sau nu defectuoase astfel încât să constituie o încălcare a obligațiilor pozitive ale statului pârât în temeiul articolului 8 din Convenție, așa cum a susținut reclamanta.

52. În această privință, Curtea va ține seama de faptul că autoritățile naționale aveau datoria să o protejeze pe reclamantă, în calitate de presupusă victimă a unor infracțiuni violente grave, de o amenințare reală și imediată cu alte violențe și, în acest sens, să desfășoare evaluarea riscurilor la intervale regulate, ca parte integrantă a obligațiilor lor pozitive în temeiul articolului 8 din Convenție (a se vedea, în contextul articolului 2 și al evaluării riscului de mortalitate, *Kurt*, citată mai sus, § 190), ținând seama în mod corespunzător de contextul particular a violenței domestice (vezi *Volodina*, citată mai sus, § 86) și de caracterul recurent al acesteia. Într-adevăr, Curtea a subliniat că dinamica violenței domestice trebuie să fie luată în considerare în mod corespunzător de către autorități atunci când evaluează riscul unei noi escaladări a violenței, chiar și după emiterea unui ordin de interdicție și protecție (a se vedea *Kurt*, citată mai sus, § 175).

53. În această privință, Curtea observă că, de îndată ce autoritățile au luat cunoștință de natura și gravitatea acuzațiilor aduse împotriva lui N.M., instanțele naționale l-au plasat în arest preventiv

pentru o perioadă de aproximativ unsprezece luni (a se vedea paragraful 11 de mai sus.). Această măsură a fost ulterior înlocuită cu o ordin de restricție menit să protejeze integritatea fizică a reclamantei și a copiilor acesteia (a se vedea paragraful 15 de mai sus). Curtea este mulțumită că autoritățile au luat inițial fără întârziere măsuri adecvate pentru a o proteja pe reclamantă de amenințări și violențe ulterioare din partea lui N.M. (a se compara cu *Kurt*, citată mai sus, §§ 191-94).

54. Curtea reține că ordinul de restricție a fost emis în cadrul unui proces penal care era în desfășurare împotriva lui N.M. și că, potrivit dreptului intern, o astfel de măsură preventivă putea fi aplicată atât timp cât era necesar și cel târziu până la rămânerea definitivă a hotărârii din procesul penal. Era de competența instanței să evalueze în mod regulat dacă persista necesitatea aplicării măsurii preventive (ibid.).

55. În continuare, Curtea notează că instanța națională a evaluat într-adevăr în mod regulat necesitatea prelungirii măsurii preventive bazându-se pe mai mulți factori prin care a determinat de ce N.M. reprezenta în continuare o amenințare la adresa siguranței reclamantei și de ce măsura trebuia extinsă (a se vedea paragraful 26 de mai sus).

56. Cu toate acestea, Curtea nu poate decât să constate că, de fiecare dată când instanțele au prelungit respectivul ordin de restricție, au folosit același raționament stereotip (a se vedea în contextul articolului 5, *Merabishvili împotriva Georgiei* [GC], nr. 72508/13, § 1). 222, 28 noiembrie 2017).

57. În schimb, în aprecierea necesității menținerii ordinului de restricție impus lui N.M. la 8 iulie 2016, instanța competentă a efectuat după o lungă perioadă de timp o nouă evaluare a riscului la adresa integrității fizice a reclamantei în lumina trecerii timpului. Aceasta a reținut că N.M. a respectat măsura preventivă menționată pe toată perioada în care a fost impusă (a se vedea paragraful 30 de mai sus), de aproximativ doi ani și jumătate. Deși ar fi fost de dorit ca instanța națională să fi dat motive suplimentare pentru decizia sa, aceasta nu înseamnă că evaluarea efectuată de aceasta asupra riscului de potențiale violențe ulterioare nu a fost autonomă, proactivă sau cuprinzătoare sau că nu a luat în considerare dinamica specifică a violenței domestice sau riscul unei escaladări ulterioare a violenței (vezi *Kurt*, citată mai sus, § 175).

58. În această privință, Curtea reține că la momentul faptelor nu mai existaseră acte de violență dovedite ale lui N.M. față de reclamantă timp de aproximativ trei ani și jumătate. În plus, toate afirmațiile reclamantei cu privire la orice alte amenințări și intimidări au fost urmărite cu promptitudine și în cele din urmă respinse de autoritățile relevante (a se vedea paragraful 25 de mai sus; a se vedea, de asemenea, paragraful 33 de mai sus).

59. În aprecierea deciziei de a nu prelungi ordinul de restricție împotriva lui N.M., Curtea trebuie să ia în considerare și dacă hotărârea menționată a realizat un echilibru just între interesele concurente în joc (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Levchuk împotriva Ucrainei*, nr. 17496). /19, § 83, 3 septembrie 2020; a se vedea și *Kurt*, citat mai sus, § 182), în circumstanțele cauzei, dreptul

reclamantei la integritatea ei personală, pe de o parte, și drepturile lui N.M. la respectarea vieții sale private și a libertății sale de mișcare pe de altă parte.

60. În acest moment, Curtea reiterează că revine în primul rând instanțelor naționale sarcina să rezolve problemele de interpretare a legislației interne, iar Curtea nu este în măsură să le ia locul în această chestiune (a se vedea *Söderman împotriva Suediei* [GC]), nr.5786/08, § 102, CEDO 2013, și *Bălșan*, citată mai sus, § 67). În plus, Curtea subliniază că trebuie să acorde un respect substanțial instanțelor naționale în alegerea măsurilor adecvate, menținându-și totodată o anumită putere de control și competența de a interveni în cazurile de dezechilibru vădit între interesele concurente în joc (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Valiulienė împotriva Lituaniei*, nr.33234/07, § 76, 26 martie 2013).

61. În prezenta cauză, având în vedere că pentru o perioadă totală de aproximativ trei ani și jumătate N.M. fusese fie în detenție, fie i se interzisese să se apropie de reclamantă, timp în care nu încălcaseră această interdicție, Curtea nu consideră că decizia instanței interne de a ridica ordinul de restricție atunci când a făcut-o, a fost nerezonabilă sau vădit disproporționată în circumstanțele date.

62. În sfârșit, reclamanta s-a plâns în mod expres de faptul că, în temeiul dreptului intern, nu a avut libertatea, în calitate de victimă într-un dosar penal în așteptare, să conteste decizia instanței de a înceta ordinul de restricție împotriva lui N.M., pentru a-și proteja drepturile conform articolului 8 din Convenție.

63. În această privință, Curtea observă că dreptul victimelor de a face recurs împotriva ordinelor de restricție nu este în niciun caz o cerință absolută în temeiul standardelor internaționale relevante și nici nu este prevăzut în multe legi interne ale statelor membre ale Consiliului Europei. Deși atât prevederile Directivei privind drepturile victimelor, cât și cele ale Convenției de la Istanbul, impun obligația generală de a proteja victimele infracțiunilor, în special victimele violenței domestice, împotriva victimizării repetate, intimidării și represaliilor, precum și de a lua în considerare drepturile victimelor în toate etapele procesului penal, acestea nu merg atât de departe încât să impună dreptul specific de recurs al victimelor în chestiuni precum ordinele de restricție sau detenția impuse presupusului făptuitor.

64. În lumina celor de mai sus, Curtea nu constată nicio nerespectare de către autoritățile relevante a obligației lor pozitive de a proteja integritatea fizică a reclamantei. În special, acestea au avut cunoștință de acuzațiile grave împotriva lui N.M. și au luat cu promptitudine diferite tipuri de măsuri adecvate pentru a proteja integritatea fizică a reclamantei (a se compara cu *N.P. și N.I. împotriva Bulgariei* (dec.), nr. 72226/11, § 87, 3 mai 2016), ținând seama în mod corespunzător de caracterul recurent al violenței domestice.

65. În consecință, nu a existat nicio încălcare a articolului 8 din Convenție în prezenta cauză.

II. PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLELOR 6 ȘI 13 DIN CONVENȚIE

66. Reclamanta s-a plâns în continuare că decizia de încetare a ordinului de restricție împotriva lui N.M. nu a fost motivată în mod corespunzător, încălcând articolul 6 din Convenție. Ea s-a plâns, de asemenea, că nu a avut nicio cale de atac efectivă împotriva acestei decizii, contrar prevederilor articolului 13 din Convenție.

67. Guvernul a susținut că articolul 6 din Convenție nu este aplicabil procedurilor privind măsurile preventive și că, în orice caz, reclamanta a avut la dispoziție o serie de mecanisme de protecție pentru a-și proteja integritatea fizică, pe care nu a reușit să le folosească.

68. Având în vedere motivele invocate și concluzia la care s-a ajuns cu privire la articolul 8 din Convenție (a se vedea paragrafele 48-65 de mai sus), Curtea nu consideră necesar să se examineze separat admisibilitatea sau fondul plângerilor reclamantei în temeiul articolelor 6 și 13 din Convenție.

DIN ACESTE MOTIVE, CURTEA

1. Declară, în unanimitate, plângerea în temeiul articolului 8 admisibilă;
2. Hotărăște, cu patru voturi la trei, că nu a existat nicio încălcare a articolului 8 din Convenție;
3. Hotărăște, în unanimitate, că nu este necesar să se examineze separat admisibilitatea și fondul plângerilor în temeiul articolelor 6 și 13 din Convenție.

Întocmită în limba engleză și notificată în scris la 17 noiembrie 2022, în conformitate cu articolul 77 §§ 2 și 3 din Regulamentul Curții.

Liv Tigerstedt

Péter Paczolay

Grefier adjunct

Președinte

În conformitate cu articolul 45 § 2 din Convenție și cu articolul 74 § 2 din Regulamentul Curții, opinia separată a judecătorilor Schembri Orland, Ktistakis și Derencinović este anexată la prezenta hotărâre.

P.P.C.

L.T.

OPIZIA SEPARATĂ COMUNĂ A JUDECĂTORILOR SCHEMBRI ORLAND, KTISTAKIS ȘI DERENČINOVIĆ

1. Prezenta cauză se referă la revocarea unui ordin de restricție preventiv (OR) în contextul unor proceduri penale în desfășurare pentru multiple infracțiuni grave de violență în familie. Reclamanta, presupusa victimă a abuzului conjugal, s-a plâns că încetarea ordinului de restricție a fost o încălcare a dreptului ei, printre altele, la protecția integrității sale personale (fizice), astfel cum este garantat de articolul 8 din Convenție. Ea s-a plâns în continuare că nu a putut ca victimă să conteste încetarea OR în fața instanțelor interne.

2. Din păcate, nu putem împărtăși raționamentul și analiza majorității în acest caz, întrucât suntem de părere că faptele impuneau constatarea unei încălcări a articolului 8 din Convenție.

3. Se pare că, în general, standardele de evaluare a riscurilor stabilite de Curte nu au fost respectate de instanțele interne nici în acordarea (și prelungirea) OR și nici în decizia de încetare a acestuia. În contextul obligației pozitive de a proteja victimele violenței domestice, eșecul autorităților de a efectua o evaluare autonomă, proactivă și cuprinzătoare a riscurilor înainte de încetarea OR a dus la expunerea victimei la un risc iminent de violență recurentă din partea pârâtului.

4. Faptul că soțul acuzat a fost în cele din urmă achitat de acuzații (unele din acuzații au fost prescrise) nu ar trebui scutească autoritățile statului de controlul riguros pe care sunt obligate să-l efectueze, ținând seama în mod corespunzător de contextul particular al violenței domestice, asupra riscului de reapariție în timp real a violenței pentru presupusa victimă. Rezultatul procedurii și achitarea inculpatului nu au relevanță aici deoarece evaluarea riscului ca element al obligației de a proteja, care nu este o obligație privitoare la rezultat, ci una privitoare la mijloace (a se vedea, de exemplu, *Volodina împotriva Rusiei* (nr. 2), nr.40419/19, 14 septembrie 2021).

5. Circumstanțele acestui caz particular indică vulnerabilitatea deosebită a reclamantei ca presupusă victimă a violenței domestice, inclusiv a violului conjugal, abuzului sexual și amenințării cu folosirea armei de foc, de către soțul ei, care era și polițist. OR a fost emis ca urmare a depunerii unui rechizitoriu împotriva lui N.M. și după ce acesta a stat în detenție timp de unsprezece luni, i s-a interzis să se apropie de reclamantă pe o rază mai mică de cincizeci de metri și să inițieze sau să mențină un contact direct sau indirect cu aceasta, precum și să se apropie de locul ei de reședință pe o rază mai mică de un kilometru. OR nu a reprezentat, în sine, o măsură extremă care să interfereze grav cu libertatea de mișcare a inculpatului.

6. Având în vedere legea croată, acuzațiile au fost suficient de grave ca să conducă la urmărire penală pentru mai multe infracțiuni grave în temeiul Codului penal, mai degrabă decât în temeiul Legii privind violența în familie, care se referă la contravenții. În plus, Codul de procedură penală prevede că măsurile preventive pot fi menținute atâta timp cât sunt necesare și până când hotărârea (în procesul penal) devine definitivă sau până când hotărârea definitivă devine executorie (aceasta se aplică ordinului de restricție). Aceasta nu înseamnă că încetarea unei măsuri preventive nu poate fi justificată înainte de încheierea procedurii, cu condiția să se efectueze o evaluare adecvată a

riscurilor, care să implice o evaluare cuprinzătoare a intereselor victimei și ale acuzatului. Mai mult, Curtea Supremă, în decizia de extindere a OR, a subliniat că aplicarea măsurilor preventive impune un alt grad de îndoială întemeiată, care a fost confirmat de rechizitoriu, în timp ce instanțele au fost împiedicate să aprecieze în continuare faptele sau răspunderea penală a acuzatului.

7. Prolungirea definitivă a OR a fost dispusă la 14 martie 2016 și menținută de Curtea Supremă la 8 aprilie 2016. Judecătoria a invocat numărul și gravitatea infracțiunilor de care fusese acuzat N.M., modul de săvârșire a acestora, inclusiv folosirea armelor de foc, durata comportamentului infracțional și hotărârea ulterioară pe care N.M. a manifestat-o în comportamentul său violent față de reclamantă. Instanța a mai subliniat că N.M. ar fi amenințat viața reclamantei chiar și după încheierea căsătoriei lor, solicitându-i acesteia să-și retragă plângerea penală și reiterând că nimeni nu îi va crede acuzațiile, deoarece el era ofițer de poliție.

8. Trei luni mai târziu, la 8 iulie 2016, Tribunalul din Pula a reziliat ordinul de restricție impus lui N.M., utilizând următorul raționament stereotip (a se vedea punctul 30 din hotărâre):

„... ținând cont de timpul petrecut de N.M. în detenție investigativă, ... adică de la 3 aprilie 2013 până la 12 martie 2014, precum și de faptul că ordinul de restricție a fost pus în aplicare de la 12 martie 2014... și a fost prelungită ultima dată printr-o hotărâre din 14 martie 2016, adică că a fost aplicat de peste doi ani, perioadă în care [N.M.] nu a [încălcăt ordinul menționat], având în vedere toate cele de mai sus..., se consideră că nu mai este necesară aplicarea [măsurilor de restricție]...”

9. Curtea a reținut că de fiecare dată când instanțele au prelungit ordinul de restricție au folosit același raționament stereotip, în timp ce, în schimb, la aprecierea necesității menținerii ordinului de restricție impus lui N.M., instanța competentă, după o lungă perioadă de timp, a efectuat o nouă evaluare a riscului pentru integritatea fizică a reclamantei, luând în considerare exclusiv trecerea timpului. Mai mult, la momentul faptelor nu mai existaseră acte de violență dovedite ale N.M. față de reclamantă timp de aproximativ trei ani și jumătate. În plus, toate afirmațiile reclamantei cu privire la orice alte amenințare și intimidare au fost urmărite cu promptitudine și, în cele din urmă, respinse de autoritățile relevante.

10. Prin urmare, Curtea a concluzionat că în prezenta cauză, având în vedere că N.M. fusese fie în detenție, fie i se interzisese să se apropie de reclamantă timp de aproximativ trei ani și jumătate, timp în care acesta nu a încălcat interdicția, decizia instanței naționale de a ridica ordinul de restricție atunci când a făcut-o, nu a fost nerezonabil sau vădit disproporționat în circumstanțe.

11. Practic, prin urmare, Curtea a considerat că încetarea OR era justificată pe motiv că hotărârile de prelungire a acestuia fuseseră repetitive, acuzatul dăduse dovadă de o bună conduită în timpul detenției și în perioada în care OR era în vigoare, iar trecerea timpului a constituit dovada unei evaluări adecvate a riscurilor, care a cântărit în mod adecvat interesele acuzatului și ale victimei.

12. Chiar și o apreciere superficială a temeiului deciziei de încetare ar demonstra că nu numai revocarea ordonanței s-a întemeiat pe considerente irelevante, ci că interesele victimei nu au fost

luate în considerare, cu atât mai puțin au făcut parte din evaluarea comparativă pe care instanțele erau obligate să o facă.

13. Buna conduită, cum ar fi neîncălcarea unui ordin de protecție efectiv în ceea ce privește victima în timp ce acel ordin este în vigoare sau în timpul detenției, nu este relevantă în sine atunci când se evaluează riscul unui pericol viitor. Încălcarea unui ordin de protecție atrage după sine sancțiuni și nu a fost întreprinsă nicio investigație ulterioară pentru a stabili dacă inculpatul ar fi putut prezenta un risc previzibil, odată ce ordinul de protecție nu ar mai fi fost în vigoare. În plus, este rezonabil să presupunem că „buna purtare” a inculpatului a fost consecința logică a aplicării OR.

14. În ceea ce privește trecerea timpului, o măsură de protecție nu poate fi supusă revocării doar din cauza duratei procesului penal. Acest lucru este atât periculos pentru victimă, cât și illogic. Într-adevăr, de ce victima ar trebui să sufere ca urmare a ineficienței sistemului de justiție penală și de ce ar trebui inculpatul să beneficieze de pe urma acestui fapt, indiferent de prezumția de nevinovăție? Observăm cu îngrijorare că în acest caz, unele dintre acuzații au fost respinse din cauza expirării termenului de prescripție: durata procedurilor în prezenta cauză contravine obligației de a investiga și pronunța o hotărâre în cazurile de violență în familie fără întârzieri inutile. Este paradoxal că într-o cauză care vizează obligația de a proteja, autoritățile interne s-au concentrat mai mult pe evaluarea psihologică și psihiatrică a victimei, decât a inculpatului.

15. În special, deși nu dorim să punem în discuție posibilitatea încetării măsurilor preventive din cauza trecerii timpului sau din cauza bunei purtări a persoanei căreia i-au fost impuse, în opinia noastră, aceasta a fost insuficientă în cazul de față. Decizia autorităților cu privire la măsurile operaționale care trebuie luate într-un anumit caz necesită inevitabil o cântărire atentă a drepturilor concurente în joc (a se vedea *Kurt împotriva Austriei* [GC], nr. 62903/15, § 182, 15 iunie 2021), cu toate acestea, instanța națională nu a făcut o astfel de evaluare. Mai mult, ținând cont de faptul că scopul măsurilor preventive este să prevină reapariția violenței în familie (a se vedea *Volodina*, citată mai sus), simpla constatare a faptului că acuzatul s-a supus legii pentru o anumită perioadă de timp, fără o analiză cuprinzătoare a riscurilor cu care presupusa victimă a continuat să trăiască, a fost incompatibilă cu datoria statelor de a lua în considerare vulnerabilitatea victimelor violenței domestice atunci când își îndeplinesc obligațiile pozitive în temeiul articolului 8 din Convenție (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Levchuk împotriva Ucrainei*, nr.17496/19, § 87, 3 septembrie 2020).

16. Prin urmare, aceasta nu a fost - spre deosebire de ceea ce se afirmă în hotărâre - „o evaluare a riscului care a fost autonomă, proactivă și cuprinzătoare”. Într-adevăr, instanța competentă a cântărit doar interesele acuzatului și nu a luat în considerare factori relevanți, cum ar fi gravitatea acuzațiilor sau circumstanțele presupusele infracțiuni și repetarea acestora. Trecerea timpului și buna purtare nu absolvă o instanță de revizuire de la o reevaluare adecvată care abordează problema pentru care motivele invocate anterior nu mai există. Nici nu s-a luat în considerare faptul că procesul penal era încă în curs și încă în faza probatorie. În esență, nu a fost întreprinsă nicio investigație, evaluare sau raționament cu privire la motivul pentru care nu se mai aplicau factorii de mortalitate care justificaseră menținerea ordinului. Pe scurt, instanța națională nu a

oferit niciun argument convingător cu privire la motivul pentru care, dacă a existat un asemenea motiv, a considerat că pericolul pentru reclamantă a încetat să mai existe în contextul dinamicii specifice a unei situații de violență domestică.

17. În plus, nimic din dosarul cauzei nu indică faptul că autoritățile ar fi audiat martori relevanți, cum ar fi, de exemplu, asistenți sociali care ar fi putut fi implicați în cauză, sau că ar fi căutat să obțină orice alte probe pentru a explica modul în care situația relevantă s-ar fi schimbat în perioada martie 2016, ultima dată când măsura preventivă fusese prelungită din motive foarte grave, și 8 iulie 2016, când a fost întreruptă pe motivul că N.M. a respectat măsura pentru o anumită perioadă de timp. De fapt, singura probă prezentată în cadrul procedurii penale paralele în acea perioadă, a fost o expertiză privitoare la reclamantă potrivit căreia aceasta suferea de un tip nespecificat de tulburare de personalitate (a se vedea punctul 29 din hotărâre). Curtea nu a înțeles și nici instanța națională nu a explicat dacă și cum un astfel de raport ar fi putut avea vreo influență asupra deciziei acesteia din urmă cu privire la măsura preventivă.

18. În sfârșit, în cazurile de violență în familie, care din cauza sensibilității lor sunt examinate de către instanțele naționale în cadrul unor proceduri judiciare speciale, statele contractante sunt obligate să prevadă un mecanism național coerent pentru controlul judiciar al ordinelor de restricție. Această obligație a statului nu a fost respectată în prezenta cauză: Curtea Supremă a menținut OR la 8 aprilie 2016, iar instanța inferioară a decis, numai trei luni mai târziu, încetarea măsurilor prevăzute pe baza unui raționament stereotip, fără fapte noi, așa cum a fost explicat mai sus.

19. În concluzie, considerăm că, având în vedere dovezile care erau sau ar fi trebuit să fie disponibile autorităților naționale la momentul faptelor, au fost identificabili o serie de factori semnificativi de mortalitate care au fost luați în considerare la emiterea și extinderea OR, dar ignorați atunci când măsura de protecție a fost ridicată. O astfel de concluzie ridică întrebarea dacă o evaluare a riscului defectuoasă poate duce totuși la măsuri de protecție adecvate în unele scenarii.

20. Eșecul autorităților în efectuarea unei analize de risc autonome, proactive și cuprinzătoare în acest caz indică o problemă structurală mai profundă. În acest sens, ne referim la cazurile referitoare la Croația, în care aspecte similare (obligația de a proteja o victimă a violenței domestice) au fost evaluate de Curte. În ciuda îmbunătățirii de-a lungul anilor a conștientizării de către actorii relevanți din cadrul sistemului, a importanței evaluării riscurilor, pare să existe în continuare loc pentru îmbunătățirea substanțială a sistemului de prevenire și pedepsire a violenței domestice în Croația.

Date de contact Proiectul „VioGen – RoJust”

Adresă: Intrarea Camil Petrescu, nr. 5, Sector 1, București

Telefon: +40 21 313 0059

Mail: secretariat@anes.gov.ro

Mai multe informații despre proiect pot fi accesate la următoarele linkuri:

<https://anes.gov.ro/viogen-rojust/>

<https://www.facebook.com/egalitadedesanse>